

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kort Svar paa en Snak som er lang nok

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kort Svar paa en Snak som er lang nok", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1820_350-intro-shoot-idm94.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Svar på tiltale

Grundtvig indleder "Kort Svar paa en Snak som er lang nok" med en ironisk og overbærende afvisning af Badens kritik. Han kalder kritikken for et "Mesterstykke i mange Stykker" (sp. [369]) og spørger retorisk om ikke: "bedst, det blev ved den Ulykke, der er skeet, og en Anden (hvorfor ikke Gustav Ludvig Baden?) kom til værdelig at fordanske Saxos fine Udtryk og pyntelige Vendinger" (sp. [369]).

Og han fortsætter i samme stil. Siden Grundtvig ikke nærer den store agtelse for Baden som skribent, og siden denne gennem ti år har været urimeligt kritisk over for Grundtvigs arbejde, "er taus Foragt det eneste værdige Svar" (sp. [369]). Med denne benægtelse og bekræftelse på samme tid, også kaldet en paralipse, danner Grundtvig overgang til en meget nøgtern tilbagevisning af kritikken, hvori han opholder sig omtrent lige så meget ved selve oversættelsen som ved den subscriptionsplan, der lå bag.

Den "bondelige Stil" er et bevidst valg og ikke et "Misgreb" (sp. [370]). Stilen er valgt af to grunde. Dels for at udbrede Saxo til "Menigmand", dels for at oplyse "*de mange Boglærde*" om, at bøndernes sprog kan bruges til andet end at tale om "Mødding og Muldjord" (sp. [370]). Endelig var en del af subscriptionsplanen, at oversættelsen skulle holdes i netop samme stil som *Prøver af Snorros og Saxos Krøniker* (sp. [370] f.). Subskribenterne havde på den baggrund sagt god for Grundtvigs stilistiske valg: "*anderledes vilde jeg ikke fordanske Krønikerne.*" (sp. 371). Subscriptionsplanen blev altså fulgt.

Den oprindelige plan var, at Selskabet for Norges Vel skulle udgive oversættelsen af Snorre. Efter Norges adskillelse fra Danmark i januar 1814 blev den københavnske afdeling af selskabet opløst og erstattet af Selskab for nordiske Oldskrifter, som overtog udgivelsen (se Lundgreen-Nielsen 2010, s. 56-62). Det er dette forløb, Grundtvig henviser til, og som udgør anden halvdel af argumentet mod Badens kritik. Ønsket om en folkelig oversættelse i et andet sprog var derfor ikke blot Grundtvigs ønske. Det foranlediger Grundtvig til retorisk at spørge, om ikke oversættelserne fremtræder som lovet og om ikke prisen er så lav, at også menigmand kan købe dem, hvis han vil? (sp. 371).